

Un mite que creix

Zephyrum Ediciones publica 'Hergé y el arte' de Pierre Sterckx, que va ser amic i assessor en matèria artística del creador de les aventures de Tintín

Tintín podria ja ser una creació obsoleta. Però de la mateixa manera que molts dels personatges dels quadres de Goya ens poden semblar anacrònics, però integrants d'una obra de gran nivell artístic, així passa amb la creació d'Hergé. Si la *Maja* té uns valors intrínsecs de principis del segle XVIII, la seva valoració artística ha transcendit fins ara. Com és el cas de Tintín, que s'ha instal·lat en el segle XXI sent objecte d'estudi i anàlisi.

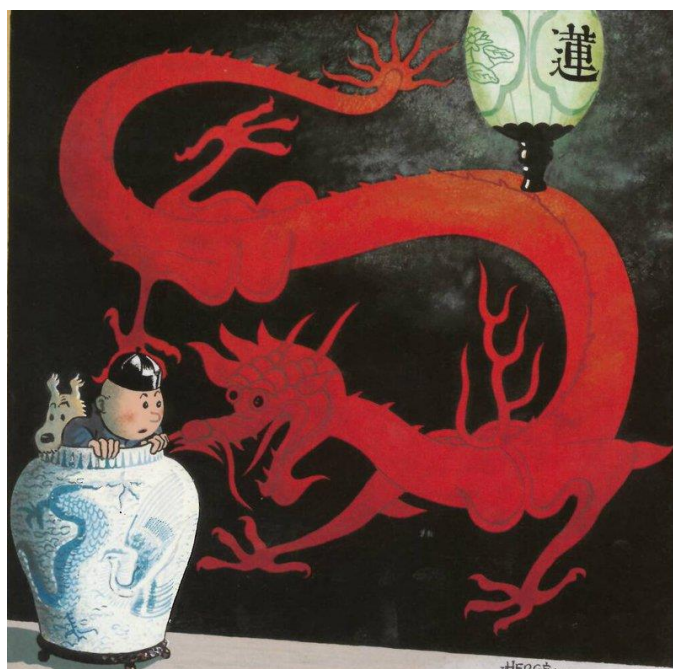
El camí d'aquest interès i reconeixement no només prové d'un rebrot de nostàlgia per lectures d'infantesa, sinó de la valoració que s'ha fet de la seva gran aportació artística. Tot i que, paradoxalment, Hergé s'inspirava amb fe de creient en la realitat, ha estat el capgirament d'aquesta realitat el que ha donat naturalesa de gran creació a la seva obra. Amb aquest línia de reconeixement artístic, s'ha organitzat una exposició al Gran Palais de París i l'editorial Zephyrum acaba de publicar el llibre *Hergé y el arte. El arte infinito del creador de Tintín*, de Pierre Sterckx.

Personatges singulars

Tot i la coincidència temàtica de l'exposició parisenca, *Hergé y el arte* marca unes diferències en relació al catàleg de la mostra, ja que també posa l'accent en la idiosincràsia dels personatges. A Tintín el titlla de desarrelat, ja que no té un arbre

genealògic. Però aquesta orfenesa actua de manera positiva en el personatge a l'hora d'establir nous vincles, sobretot amb els joves desprotegits com ara Tchang, a la Xina, o Zorrino, al Perú. Les històries de Tintín van evolucionar fins construir una singular família sota el sostre del castell de Moulinsart: el periodista, el gos Milú, el professor Tornassol i el capità Haddock.

De Haddock diu que és bocamoll i bevedor, i de Tornassol, "un maldestre que ha esdevingut un savi". Milú, com gràficament ha estat representat en les vinyetes, pot ser un àngel o un dimoni. Dupond i Dupont, la Castafiore i personatges que van més enllà de ser mers secundaris, com ara el general Alcázar, Rastapopoulos, Abdallah i Serafí Llantíó, són analitzats des d'una òptica bastant desinhibida. La radiografia dels personatges es complementa amb una anàlisi de cadascuna de les 24 aventures de Tintín. A cada àlbum, l'autor del llibre explica de manera sintètica les motivacions i el context en què van ser creats.

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Per donar sentit a l'obra, Pierre Sterckx escriu un capítol en què tracta de definir què és art. La seva definició encaixa, lògicament, en el que va ser el treball d'Hergé, a qui dedica un apartat biogràfic que vincula totalment els anhels personals de l'autor a l'esperit de la sèrie.

Ana Zendera, editora de l'obra, destaca com a tret diferenciador d'altres publicacions sobre Hergé i la seva obra, la personalitat i formació de l'autor.

"Pierre Sterckx era crític d'art i això es nota molt en les mirades que ofereix de cadascun dels àlbums. A més, va conèixer molt Hergé", explica. Pierre Sterckx (Brussel·les, 1936-2015) va ser un home molt influent en el dibuixant. Li va obrir els ulls a l'art contemporani en l'època que freqüentava la sala d'art

Carrefour. Sterckx també li faria obrir els ulls a un altre aspecte: pintar no era el seu fort. D'aquesta manera, Hergé va adonar-se que el seu autèntic art es trobava en les planes d'historieta i, fins i tot, en els treballs publicitaris que va fer, un aspecte important de la seva trajectòria professional que també es recull en el llibre. Hergé va crear una empresa dedicada a aquest àmbit.

Passió per l'art

Sterckx analitza la relació entre Hergé i els autors que el van fascinar. Una plana sencera està dedicada a Miró. Durant molts anys, Hergé va tenir penjada al seu despatx una reproducció del quadre *Interior holandès* (1928), de Joan Miró. El pintor català va tenir una especial influència en els olis que va pintar Hergé. La singularitat del treball d'Sterckx és que tracta de buscar els paral·lelismes entre les vinyetes i els artistes preferits d'Hergé. En el llibre, es comparen les incisions que feia a la tela l'artista Lucio Fontana amb una imatge de Haddock quan es carrega un llenç que representa un avantpassat seu. El llibre mostra la col·lecció d'obres minimalistes, pop i surrealistes que va adquirir el creador d'Hergé.

(Jaume Vidal – Barcelona – El Punt Avui, 24 d'octubre 2016)

Darreres propostes de marxandatge

"Le Feuilleton intégral".
- Setè volum de la col·lecció -

Paris Match - Hors-Série
- La Saga Tintin -

Llibre de notes
"Petit vingtième viatger".

Llibre de notes
"Petit vingtième bolido".